

РЕШЕНИЕ

№ 258

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 22 октомври 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и пети септември през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАН

ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря А.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 253 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ (Д „ИТ“) – Софийска област (СО) против решение № 519 от 28.06.2013 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД № 155 по описа на съда за 2013г..

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление (НП) №23-2306254 от 29.11.2012г. на Директор на Д“ИТ“ – СО издадено срещу „***“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, ул. “****” № 36А, представлявано от Д.Г.М.*** – управител, за нарушение по чл. 277, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за което на основание чл. 413, ал. 2 от КТ му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лв..

Касаторът твърди, че решението на първа съдебна инстанция е незаконосъобразно. Сочи, че неправилно и без основание в събраните във връзка със спора доказателства районният съд е приел за недоказано вмененото за извършено от наказаното лице нарушение, позовавайки се единствено на обясненията на трима свидетели, работещи в дружеството и дали показания на страната на наказаното лице. От касационната инстанция се иска да отмени атакувания съдебен акт, като постанови решение по същество, с което процесното НП да бъде потвърдено. Пред съда касационният жалбоподател не изпраща представител.

Ответникът по жалбата - „***“ ЕООД, гр. София чрез пълномощника си възразява срещу касационната жалба и моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила. В писмени бележки отправени до съда претендира присъждане на разноски.

Участвалият в производството представител на Окръжна прокуратура – Перник дава заключение, че жалбата е неоснователна и атакуваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция писмени доказателства във

връзка със сочените основания за обжалване на решението на районния съд не са представени.

Административен съд - Перник, касационен състав, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК, обсъди доводите на жалбоподателя, доказателствата по делото и извърши служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция приема следното:

Решението на районен съд - Перник е валидно. Постановено е в необходимата писмена форма, постановено и подписано от съдията, разгледал делото. Правният спор е местно подсъден на Районен съд – Перник. Обжалваното решение, съгласно правилата на ЗАНН, е постановено от едноличен съдебен състав. Провереният съдебен акт е и допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

Вследствие на извършената както служебно, относно приложимия материален закон, така и във връзка с основанията сочени от касатора проверка, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, като съображенията за това са следните:

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Перник е приел за безспорно установено, че на 17.09.2012г. срещу „***“ ЕООД, гр. София в качеството му на работодател е било образувано административнонаказателно производство. От извършена проверка на 09.08.2012 г. и 15.08.2012 г. проверка по спазване на трудовото законодателство от инспектори на Д“ИТ“ – СО относно обект – опаковъчен цех, стопанисван от дружеството установили, че работодателят не е „разработил и утвърдил правила за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в предприятието за работа с компресор, както и с останалите машини и съоръжения (инструкции за безопасна работа)“. Въз основа на така съставения акт на 29.11.2012 г. е издадено и процесното НП.

При така установеното от фактическа страна и след извършена служебна проверка първостепенния съд не установил незаконосъобразност на производството по налагане на административно наказание досежно спазване правилата за неговото водене и съдържанието на актовете, обективирали същото.

Разгледал по същество предявения пред него правен спор Районен съд - Перник на база на представените и събрани пред него писмени и гласни доказателства приел, че вмененото на „***“ ЕООД, гр. София в качеството му на работодател нарушение е недоказано от административнонаказващия орган. При този извод процесното НП е отменено.

Касационната инстанция крайния извод за отмяна на процесното НП, но по съображения, различни от изложените в мотивите на атакувания съдебен акт.

В процесния случай административнонаказателна отговорност на дружеството е ангажирана за нарушение на чл. 277, ал. 1 от КТ. Деянието е описано като липса на „разработени и утвърдени правила за осигуряване на ЗЗБУТ в предприятието при работа с компресор, както и с останалите машини и съоръжения (инструкции за безопасна работа). Така описаното деяние е несъставомерно по следните съображения:

Посочената норма на КТ съдържа общо правило за поведение, което, бланкетно по характер, касае общо задължение за работодателите да разработват и утвърждават правила за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в предприятието (ЗБУТ), като не съдържа уточнение в какъв вид са същите. Това задължение е конкретизирано посредством уредбата му в различни по вид нормативни актове и поставено в някои случаи в зависимост от осъществяваната конкретна трудова дейност. Нормата на чл. 277, ал. 1 от КТ е декларативно-бланкетна, както и тя препраща към нормативните актове, регламентиращи здравословните и безопасни условия на труд, каквито са ЗЗБУТ и свързаните с него подзаконови актове. Съгласно Закона за

здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) минималните изисквания за ЗБУТ се определят с наредба на министъра на труда и социалната политика и министъра на здравеопазването. Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за ЗЗБУТ, издадена на основание чл. 7, ал. 2 от ЗЗБУТ (Наредбата), регламентира изрично в кои хипотези се издават писмени инструкции и за кое работно оборудване, машина или съоръжение. Съгласно чл. 166, ал. 2 и 3 от Наредбата писмени инструкции, които следва и да са разбираеми за работниците, се разработват, ако при използването на работното оборудване съществува риск за живота и здравето на работниците и служителите. На свой ред алинея 1 на чл. 166 от Наредбата, урежда общия случай, не съдържа подобно изискване, като указва, че работодателят предоставя на работниците съответната информация за използване на работното оборудване, но само когато е необходимо, посредством писмени инструкции. Следователно, преценката тук е предоставена на работодателя с оглед спецификите на всяка дейност или дадени му такива изрични предписания. Очертаната правна рамка сочи, че чл. 166 от Наредбата съдържа два различни състава на административни нарушения, като за съставомерност на деянията ще са от значение видът и характеристиките на работното оборудване и конкретно застрашава ли същото или не живота и здравето на работещите с него.

В процесните АУАН и НП, освен че са посочени няколко (с изрази „останалите“) машини, като само една е частично определена и вписана, но само като „компресор“, без да е описан неговия вид (предвид Наредба №8 от 23.09.2004 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа с въздушни компресорни инсталации и уредби), липсва описание на характеристики на машините, които да са основание за задължително изготвяне на писмени инструкции, с които АНО свързва административнонаказателната отговорност. Отсъствието на описание на конкретните машини налични в обекта, представляващи работното оборудване, опасно за живота и здравето на работниците и служителите, както и не по-малко важно - непосочването на относимата нормативна разпоредба в пълнота (вкл. и чл. 166 от Наредба №7/23.09.1999 г., респективно норми на Наредба №8/23.09.2004 г.), която е част от нарушените законови разпоредби, на свой ред представлява нарушение на изискванията, заложиени в чл. 42, т. 4 и 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 на ЗАНН. Това съществено ограничава правото на защита на посоченото за нарушител лице и е самостоятелно основание за отмяна на НП. Районният съд не е имал предпоставка да разглежда спора в неговото същество и касационната инстанция не следва да обсъжда споделя или не изводите по съществото на спора, направени с обжалваното решение.

Претендираното от ответника по касационната жалба присъждане на направени по делото разноси няма да бъде уважено. Съгласно Тълкувателно решение №2/03.06.2009 г. на ВАС по ТД №7/2008 г. административните съдилища не присъждат разноси в производствата по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по административнонаказателни дела. Тълкувателното решение е задължително.

На основание изложеното по-горе и като взе в предвид, че решението на първата съдебна инстанция като краен извод е правилно, същото ще бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд - Перник, касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 519 от 28.06.2013г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД № 155 по описа на съда за 2013г., с което е отменено наказателно постановление № 23-2306254 от 29.11.2012 г. на Директор на Дирекция

“Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „***“ ЕООД, ЕИК
*****, гр. София за нарушение по чл. 277, ал. 1 от Кодекса на труда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/